

~~1812~~
Gjalmar og Hulda

Paa blomsterklædt bakke sat Gjalmar og hvori
om forlids bedrifter engang,
og liljernes bæger og rosernes blod
sig loiede dybt for hans sang.

Og fængene sade saa sause paa grene
som gyldne børneske paa skrudene jone,
de nikkede bifald til vaarvindens smukt,
brækk staalet hans øine og krigerske dragt.

2 Og hele naturen fornyet og skøn,
 saa yndig i færlige skønd.
 med nyflettet blomstkrans og vaarkeppe grøn
 nu lo som en langhinde brua.
 Og glæden og æren og elskovens minde
 sin hyllegang viste for ynglingens side,
 de sværet paa sinager med guldbarret glans,
 sådt lod de ham ære, lyksaligheds sans.

3 Da nærmed sig Hulda og drømmen forsvandt
 for ynglingens henrykte syn.
 Han saa bare hende, saa rødmen, som brandt,
 lik purpur paa snehvite skjøn.
 Han hysed en haare straalende øie,
 han bankte paa overbøn og skriden saa føie.
 Lyksalig han sank i sin tillædels favn,
 han glemte bort ære og rofle og navn.

4 Du elsker mig Hulda og jorden mig bar,
 jeg dugger paa rosen er lig.
 Du elsker mig Hulda, og lykken den er
 ei nu mere fremmed for mig;
 di kjærligheds blomst og langjælets smærte

de finder ei veien herind til mit Fjærte,
 Ki er ei naturen min pike, med dig
 et sandt paradis her paa jorden for mig?

5

Men sviker du mig, o da sluktes min sol,
 da sprænges av angst mit bryst,
 da findes paa jorden fra pol og til pol,
 ei nogen som skjænker mig brød.

Dog svær mig min Hulda, husk Gud hører på dig
 mig aldrig at glemme, hvordan end det gaar mig.
 At være mig profast i ^{liv} og i død,
 at elske din Hjalmar i lyst og i nød."

6

"Min Hjalmar," sa Hulda med søt melodi
 og lukket hans mund med et kys.

"Hvor tit har jeg sagt, at jeg profast vil bli,
 det samme jeg svor dig jo nylig.

Dog sværger jeg Hjalmar, ved himlen, som hør mig
 dig aldrig at glemme, hvordan end det end gaar dig.

Og blot for min Hjalmar jeg klar mig til brød,
 men bryter jeg eden saa straffe mig Gud!"

7. Og solen var sikker og fuldmaanen do
 saa mildt til de elskende to.
 om bakken sit lusmørke aftenen-drog,
 men endnu de sad i ro,
 dog maatte de hjem til sit eget hjem ^{vandre,} ~~drag~~
 saa svore de høit at bli tro mot hverandre,
 og Hulda kun lovet at møte sin ven
 ved næste dags skumring paa bakken igjen.

8. Paa levte den salige Hjalmar en tid,
 og sommeren ilik med brast,
 med sommeren flygget hans gyldne fred
 som dalens borthvisnede gras;
 hi saa utbrød krigens forkerende plage,
 fra sorgende mø' maatte Hjalmar bortdrage
 i striden; men Hulda i elskovens glød
 ham altesvoren troskap i liv og i død

9. Et aar var han borte, og glæde og liv
 nu voksede i landet paanyt.
 Endt var nu den grusomme blodige krig
 og sorg for til glæde var blit.
 Med aks og med frugter sig jorden monne smykke

da skynde vel Hjalmar sig hjem for at brylløse
sin langskende brud til sit profaste brylløse
at ombrylløse savnet med glæde og hast.

10. Ung Hjalmar han møtte en aldrende svend,
en nabo og brylløset han haand.

"Velkommen, ~~du~~ modige yngling, igjer
fra striden i fremmede land."

"Tak, svend," sagde Hjalmar, "hvor gaar det med ^{hende}
jeg iler der bort, og ret snart skal hun sende
et himmelsk forforende blik hen til mig, —
Du hindrer mig svend, jeg forstår ikke dig.

11. Den svend tog i biddet og rystet han hest
tilbage et skridt noget forrest:

"Jeg frygter du blir ingen velkommen gjæst."
Da bleggede Hjalmar med angst.

"Opmande dig, yngling med mod, for at høre
den hilsning, som glæden din nok vil bortføre;
Vid da at skjon Hulda, forkræklige brud,
idag er den store Sebastians brud."

12 "O, himmel og aargrund," skrek Thjalmar og slog
 di staalkansker sammen med skratk:
 "Menedeske, vent kun jeg træffer dig nok!"
 Og døv for den gamle mands trok,
 i firsprang han red til den kolde hylte,
 hvor vinduerne vare med blomster belyste,
 og taget gav gjenlyd av gjæsternes sang
 og harper og bæge de blang paa en gang

13. Og ind brakte Thjalmar i krigens skrud,
 og harperne lang nu med hast.
 Forbitret han gaar mot den kolde brud
 og griper i brud'kvænen fast.
 Han river den vildt av det mørkebrune haaret,
 saa bleg som kun alt var paa dødsleik haaret,
 sad Thjalmar med dødskratk og levende barn
 for sin svegne kjærestes hævnende arm

14 Brudgommen han løftet mot Thjalmar sit sward;
 men Thjalmar han løftet og sit.
 Han raakte: "Du usling, blot dø er du værd!
 Mit sward biter bedre end dit,"
 som løver de kjæmpede nu mot hverandre,
 for livet stred him og for hævn stred den andre

som ild lyske öinnes griskende par;
men saken dog uvis og uavgjort var

15 Ung Gjalmar han stötte sin klingje med kass,
i den hadede modstanders bryst;
men denne ham alt hadde banesaar bragt;
og blegnet med rallende röst,
sank elskeren ned ved foræderstens side,
som ikke blev av med at græde og kvide,
naar hun paa den döende ynglingen saa,
saa blek som en avbrukken lilje han laa.

16 "O, ve mig, o, ve mig, min Gjalmar jeg sveg!"
Hun raapte og hænderne vred.
"At sværge er let, men det er ingen lek
at bryte saa broløst sin ed;
en magende kraler mon gvee mit hjerte -"
Og inden tre dage hun døde av smerte,
ved siden av Gjalmar hun jordedes da,
et ægtepar blev de i graven endda.

17. I hver gang siger sagnet, naar midnatten har
sit raagede lusmørke strakt

paa bakken hvor Gjalmar og Hulda før var
står Hulda i sølvtrøit dragt.

Paa plassen, hvor tit hun med Gjalmar har siddet
og lovet de eder, som nu hun har sverget;
Hun klager og sutteker saa ægtselig og blek:

"O, ve mig! o, ve mig! Min Gjalmar jeg sverget."